

Nss nemusil se zabývatí otázkou, zda slova § 101 čes. ob. zř. »vzejde-li spor« chtějí skutečně — jak stížnost míní — vyjádřiti, že předpokladem ustanovení zástupce obci podle § 101 čes. ob. zř. jest, aby obecní zastupitelstvo učinilo usnesení o zahájení sporu. Neboť i kdyby tomu tak bylo, bylo v daném případě požadavku tomu vyhověno, ježto obecní zastupitelstvo skutečně dne 3. července 1930 učinilo usnesení podati žalobu, tedy zahájití spor, a usnesení to nabylo právní moci. Má-li však stížnost za to, že třeba také usnesení obecního zastupitelstva o tom, že má býti zřízen kurátor obci, je na omylu, poněvadž ustanovení kurátora je dozorčím opatřením, které zákon ponechává rozhodnutí okr. výboru, aniž opatření to váže na podmínku, že obec svým zastupitelstvem o zřízení kurátora požádala.

Dále namítá stížnost, že chybí podstatná náležitost ustanovení kurátora, t. j. že se nestal pokus o smírné narovnání, jak nařizuje § 101 čes. ob. zř. Neprávem. Žal. úřad konstatoval, že je spisy prokázáno, že u okr. úřadu v Nov. Bydžově pokus o narovnání se stal, ovšem bez výsledku. Tím má zřejmě na mysli zjištění okr. úřadu v jeho rozhodnutí z 18. dubna 1932, že u okr. úřadu v Nov. Bydžově stal se bezvýsledný pokus o smírné narovnání dne 6. května 1929. Rozhodnutí to bylo vydáno st-lům a měli tedy st-lé možnost v dnešní stížnosti správnost tohoto zjištění vyvrátiti. Jestliže se omezují na pouhé popření správnosti zjištění žal. úřadu, nelze námitku jejich pokládati za dostatečně konkrétní, ověřitelnou ve smyslu § 18 zák. o ss. Ostatně je ze stížnosti zřejmo, že st-lé, jak již činili ve svém odvolání ze 3. května 1932 z výměru okr. úřadu v Nov. Bydžově z 18. dubna 1932, požadují, aby pokus smírovací stal se určitým způsobem, a že vadu řízení shledávají nikoliv v tom, že se pokus smírný vůbec nestal, nýbrž v tom, že se nestal tak, jak oni pokládají za nutné. Po této stránce však st-lé ve svém odvolání z 12. března 1932 svou námitku nerozvedli a nelze proto shledati vadu řízení v tom, jestliže žal. úřad prostě zjišťuje, že pokus o narovnání se stal. — — —

Č. 11.907.

Zaměstnanci veřejní: I. * Předpisu § 151 odst. 7 zák. z 26. června 1926 č. 103 Sb. o lhůtě k opravě chybné výměry služebních příjmů nelze použití při prvním vyměřování služebních příjmů státním úřadem při přechodu bývalého samosprávného zaměstnance podle § 10 zák. č. 125/1927 Sb. do služby státní. — II. K výkladu ustanovení § 10 odst. 1 věty druhé zák. č. 125/1927 Sb.

(Nález ze dne 13. května 1935 č. 15.760/35.)

Prejudikatura: ad II. Boh. A 10.603/33.

Věc: Čeněk K. v P. (adv. Dr. Vladimír Říha z Prahy) proti ministerstvu vnitra o služební plat.

Výrok: Nař. rozhodnutí, pokud zrušilo výrok o přiznání vyrovnávacího přídatku, obsažený ve výměru zem. úřadu v Praze ze 13. března 1930, zrušuje se pro nezákonnost; jinak se stížnost zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Výměrem z 1. prosince 1928 sdělil zem. úřad v Praze st-li jakožto okr. účetnímu býv. zastupitelského okresu v B., že podle § 10 odst. 1 věty druhé zák. č. 125/27 a 92/28 Sb. přešel dnem 1. prosince 1928 do státní služby se všemi platovými a služebními právy a nároky, pokud nepřesahují míru stanovenou v § 212 odst. 1 až 3 plat. zák.

Nedatovanou žádostí žádal pak st-l o doplatek požitků podle II. služ. třídy, 7. plat. stupnice, stupně služného f) za prosinec 1928 a leden 1929, odvolávaje se na výnos zsv-u ze 7. listopadu 1928 a dekret osk v Brandýse nad Labem z 19. listopadu 1928.

Výměrem ze 13. března 1930 přiznal zem. úřad v Praze st-li jako účetnímu tajemníku v Poličce podle § 10 odst. 1 věty druhé zák. č. 125/27 a 92/28 Sb. počínajíc dnem 1. prosince 1928 služné 6. platové stupnice, stupně služného c) 18.000 Kč s činovným 3.360 Kč a vyrovnávacím přídatkem 1.692 Kč, vyměřil pensijní příspěvek na 1.080 Kč a určil případné příští zvýšení služného ke dni 1. ledna 1931.

Podáním z 28. března 1930 podal st-l proti předchozímu výměru námitky, které byly vyřízeny zamítavě výměrem zem. úřadu v Praze z 8. května 1930 v podstatě s odůvodněním, že přiznání služného 6. platové stupnice, stupně služného d) s platností od 1. července 1928 přesahuje míru služebních práv a nároků státních zaměstnanců stejné nebo rovnocenné kategorie a stejných služebních poměrů, a že § 161 plat. zák. přichází tu v úvahu teprve při případném odchodu zaměstnance na odpočinek.

Nař. rozhodnutím zamítlo min. vnitra odvolání st-lovo z 26. května 1930 z důvodů obsažených v rozhodnutí zem. úřadu, zrušujíc zároveň výrok o přiznání vyrovnávacího přídatku. — — —

O stížnosti uvažoval nss takto:

Stížnost především uplatňuje, že úprava platu st-lova ke dni 30. listopadu 1928 byla provedena pravoplatně judikátním způsobem se schválením zsv-u jakožto úřadu dohlédacího osk-i v B., že § 10 zák. o organizaci správy politické nezrušil práv takovýmto způsobem nabytých a že proto státní úřady jsou při úpravě požitků pro období následující po uvedeném dni na úpravu onu vázány.

Touto právní otázkou zabýval se nss již v nál. Boh. A 10.603/33, kdež dovodil ze znění § 10 odst. 1 zák. č. 125/27 Sb. v souvislosti s ustanovením § 212 plat. zák., že státní úřad má nejen právo, nýbrž i povinnost, aby pro určení platových a služebních práv a nároků, se kterými zaměstnanci zrušené veřejnoprávní korporace podle § 10 odst. 1 věty druhé cit. zák. přecházejí do státní služby, zcela samostatně a beze zřetele k případným předchozím rozhodnutím úřadů samosprávných,

učiněným podle § 212 odst. 4 neb 6 plat. zák., podrobil věcnému zkoumání otázku, zdali platová a služební práva uvedených zaměstnanců, s nimiž tito přecházejí do státní služby, nepřesahují míry stanovené v § 212 odst. 1 až 3 plat. zák. Na tomto názoru setrval nss i v tomto případě a byla proto uvedená námitka stížnosti zamítnuta jakožto bezdůvodná.

Stížnost dále namítá, že úprava zmíněných platů tak, jak ji nyní úřady provedly, odporuje též § 151 odst. 7 plat. zák., ježto nebyla dodržena jednorozhodná lhůta tímto předpisem stanovená.

Tato námitka, pokud byla v tomto smyslu již v řízení odvolacím uplatňována, jest bezdůvodná proto, že nař. rozhodnutí rozhodlo toliko o nárocích, o nichž judikovalo rozhodnutí zem. úřadu, totiž o úpravě služebních požitků, náleževších st-li od 1. prosince 1928 jakožto úředníku státnímu, a nikoli o jeho požitcích, které jemu náležely jakožto úředníku okresnímu. O těchto požitcích proti státu st-li příslušejících nebylo žádným výměrem pocházejícím z doby před 1. prosincem 1928 rozhodováno a nelze zde proto použití § 151 odst. 7 plat. zák., i když bylo, jak svrchu uvedeno, nutno pro rozhodnutí přihlížeti k tomu, jaké nároky v případě st-lově nepřesahují míry § 212 odst. 1 až 3 plat. zák.

Stížnost dovozuje dále, že nař. rozhodnutí jest v rozporu s ustanovením § 161 odst. 1 plat. zák., stanovícího, že celkové odpočívné příjmy zaměstnancovy nesmějí býti nižší, než jaké by mu příslušely podle dosavadních předpisů s vyloučením ustanovení § 16 zák. z 20. prosince 1922 č. 394 Sb., kdyby byl odešel do výslužby den před účinností zákona platového. Stížnost v tomto směru tvrdí, že pro výměru pense za platnosti nového plat. zák. jest rozhodna pensijní základna určovaná výší aktivních požitků, takže není možno pensi při odchodu na odpočinek upravit v neshodě s pensijní základnou, a že tedy musí býti i aktivní požitky upravovány vždy tak, aby pensijní základna jimi určená vyhověla předpisu § 161 odst. 1 plat. zák.

Avšak právě z obsahu tohoto předpisu plyne, že zákon počítá s možností, že pense vyměřovaná z požitků nového platového zákona může býti nižší než pense, která by byla příslušela zaměstnanci, kdyby nebyly bývaly aktivní požitky zaměstnancovy platovým zákonem změněny, a pro takový případ stanoví, že výslužné má býti výjimečně vyměřeno podle předpisů dřívějších, nestanoví však, jak se stížnost snaží konstruovati, že by v takovém případě měly býti již aktivní požitky vyšší měrou vyměřeny. Jest tudíž stížnost i v tomto bodu bezdůvodna. — —

Naproti tomu byla uznána stížnost opodstatněnou, pokud dovozuje, že žal. úřad jakožto úřad odvolací nebyl oprávněn ke změně nař. rozhodnutí úřadu první stolice v neprospěch odvolatelův zrušením výroku o přiznání vyrovnávacího přídatku, neboť úkolem odvolací stolice jest přezkoumati nař. rozhodnutí stolice nižší toliko v rámci oprávněného prostředku. Jestliže snad žal. úřad shledal potřebu toho, aby v této věci bylo učiněno opatření ve smyslu § 151 odst. 7 až 9 plat. zák., nešlo tu o rozhodování žal. úřadu jakožto odvolacího a mohlo toto zjištění zavdati podnět snad nejvýše k tomu, aby žal. úřad, zamítaje odvolání, dal

příkaz úřadu povolanému v první stolici k úpravě platů st-lových, aby vedle intimace zamítnutí odvolání, pokud by to bylo podle zák. ještě přípustno, zakročil podle § 151 plat. zák. (srov. Boh. A 11.554/34).

Vzhledem k tomu byla stížnost v právě uvedeném bodu uznána odůvodněnou, a bylo proto rozhodnuto, jak svrchu uvedeno, aniž bylo zapotřebí zabývat se vývody stížnosti, snažícími se dovoditi, že zrušení výroku o vyrovnávacím přídatku bylo neodůvodněno také meritorně.

Č. 11.908.

Vojenské věci: Promlčení vojenské taxy náhradní podle zák. č. 30/1907 ř. z. nepočíná teprve projitím správního roku, ve kterém byla daň z příjmu vyměřena definitivně.

(Nález ze dne 14. května 1935 č. 15.333/35.)

Věc: Alois H. v T. (adv. Dr. Ladislav Wopršalek z Prahy) proti zemskému úřadu v Praze o vojenskou služební taxu náhradní.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Platebními rozkazy z 29. prosince 1928 vyměřil okr. úřad v Trutnově Aloisu H. služební taxu náhradní za léta 1918, 1919 a 1920 v částkách 10.538 Kč, 4.065 Kč a 48.038 Kč. Rozhodnutí zem. úřadu v Praze z 27. července 1929, jímž odvolání do platebních rozkazů bylo zamítnuto, bylo nss-em zrušeno pro nezákonnost proto, že žal. úřad nesprávně počítal počátek promlčecí lhůty podle zák. č. 31/1878 ř. z. od uplynutí roku 1924, ač st-l byl povinen taxou vojenskou již podle § 1 č. 2 lit. b) zák. č. 30/1907 ř. z.

Na to zem. úřad v Praze, prováděje nález nss-u, nař. rozhodnutím odvolání Aloise H. zamítl z těchto důvodů: »Vaše taxovní povinnost zakládá se na ustanovení § 1 bodu 2 lit. b) zák. č. 30/1907 ř. z., neboť podle spisů správních byl jste v lednu 1914 odveden a před dokončením služební povinnosti pro nastalou nezpůsobilost k službě propuštěn s poznámkou »ke zbrani nezpůsobilý«. Cit. ustanovení osvobozuje tam uvedené osoby od povinnosti platiti vojenskou taxu tehdy, byla-li vada zakládající nezpůsobilost k vojenské službě způsobena činnou službou vojenskou. V tomto směru bylo však úřadem zjištěno, že v ověřeném protokolu příslušné superarbitrační komise bylo konstatováno, že vada, pro kterou jste byl propuštěn, nebyla způsobena činnou službou vojenskou. Naproti tomu neprokázal jste ničím důvodnost Vaší námitky, že vada byla způsobena touto službou. Pokud namítáte promlčení vyměřovacího práva státu k vojenské taxě, podotýká zem. úřad, že promlčení nenastalo. Otázku tu sluší posuzovati podle předpisů zák. č. 31/1878 ř. z., podle něhož počíná se promlčení, když uplyne správní rok, v němž poplatník zadost učinil své povinnosti oznámiti, resp. podati základy pro vyměření. Zanedbal-li poplatník tuto svou povinnost, počíná se pro-